

Pedro Mañas

David Sierra Listón

MARCUS POCUS

L'atac dels munchins



Estrella Polar



L'atac dels munchins

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Marcus Pocus. El ataque de los munchins*

© del text: Pedro Mañas, 2025

© de les il·lustracions: David Sierra Listón, 2025

© de la traducció: Xavier Rodríguez Cervelló, 2025

Disseny i maquetació: Endoradisseny

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2025

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: setembre del 2025

ISBN: 979-13-87782-29-0

Dipòsit legal: B. 13.694-2025

Imprès a Catalunya

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible i de fonts controlades.

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.

La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries. En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.

A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queda expressament prohibida la utilització o reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb la finalitat d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.





Prohibit rondinar!

Ah, però si ets tu... Som-hi, xoca'ls tots sis!

Sí, ja ho sé que de dits a la mà només n'hi ha cinc. Però és que a mi m'agrada fer xocar també la vareta. Per alguna cosa soc l'aprenent de bruixot que mola més de tot l'univers!

Els meus amics del Club de la Lluna Plena molen gairebé tant com jo. Però, sobretot, rondinen.

La més famosa, per descomptat, és l'Anna Kadabra. El dia que va començar aquesta història caminava al meu costat fent «xof, xof».

No, no és que hagués trepitjat una tifa de porquicorn. És que travessàvem el parc central de Suncity per començar una nova missió. I l'última tempesta de la tardor ho havia deixat tot ple de bassals... i sense gent.

Per a mi era genial perquè d'aquesta manera estàvem protegits de mirades indiscretes. L'Anna, en canvi, hauria preferit protegir les sabatilles.

—Estan xopes! —va gemegar—. Tinc els peus com dos lluços!

Vaig pensar que no hi havia cap bruixa tan



rondinaire com ella, però m'equivocava. I és que amb nosaltres venia algú que encara ho era més.

Bingo! Em refereixo a l'Oliver Dark, el rei dels rondinaires. Aquell dia també estava de visita a la ciutat. De visita i de mal humor.

—Li podries dir al teu gat que pari de posar-se pel mig? —va remugar.

Si el Cosmo serpentejava entre el fang era per no tacar-se les potes. És una mascota molt fina.



—Que bruixigraciós! —va replicar l’Anna—. És el teu drac el que no para de tacar-me...

Efectivament, el Dard no parava de xipollejar als bassals i esquitxar tothom.



—T’ho mereixes per arrossegar-me fins aquí —va contraatacar l’Oliver—. Si ho arribo a saber, em quedo a Moonville.

—Jo no t’he demanat res —li va respondre ella—. Has sigut tu qui ha volgut acompanyar-me.

—Perquè estava avorrit —va remugar ell—. I perquè em pensava que anàvem a la ciutat, no a un aiguamoll!

En el fons aquest parell s'assemblen més del que es pensen. I a mi sempre em toca ser al mig, com el pernil d'un entrepà. I, com el pernil, em tenen fregit!

—Molt bé, ja n'hi ha prou! —dic, perquè ja n'estic ben tip—. Bon rotllo i prohibit rondinar! No us he fet venir per fer una costellada, sinó per ajudar un amic.

I aquell amic era el Bubu. El petit elf que viu amb son avi a dins del parc.

—Enteeeesos —va fer l'Anna, tot sospirant i agafant el seu gat—. I què li passa al Bubu?

No en tenia ni idea, la veritat. Però en devia ser alguna de més grossa que un gripaupòtam.

—M’ha fet arribar una carta en què em demana ajut —vaig explicar—. I amb un missatger urgent.

El missatger en realitat era un esquirol que havia aparegut a la finestra de la meva habitació. Per si no ho sabies, el Bubu es porta bé fins i tot amb les rates.

Als amics com ell no se’ls pot fallar per una miqueta de pluja.

Malauradament, aquesta miqueta va acabar convertint-se en un diluvi.





El serrell em regalimava quan finalment vam trobar la casa abandonada al mig del parc. Vaja, aparentment abandonada. És on viuen en secret el Bubu i el seu avi.

Ni tan sols vam perdre temps trucant a la porta. Tenim permís dels elfs per fer servir la clau que amaguen en una bardissa d'allà al costat.

A dins, la temperatura era molt més agradable.
Jo em vaig acostar a eixugar-me a la llar encesa.
El foc projectava ombres sobre les parets de la
sala d'estar.

El que era estrany és que estava buida com el
parc.

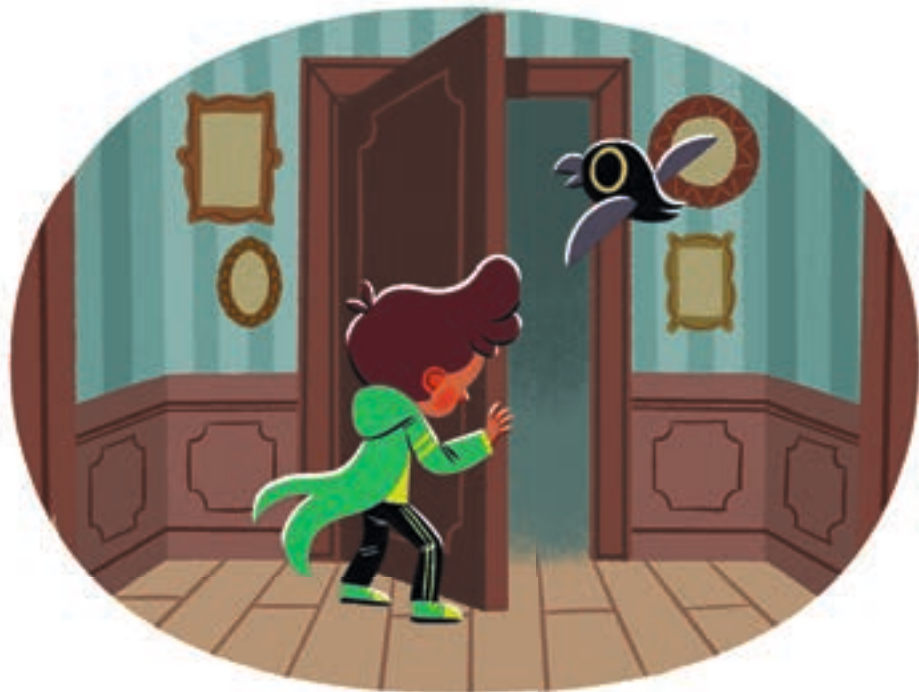
—O sigui que aquesta és la casa del teu
amic —va remugar l'Oliver—. Doncs quin
bruixiavorriment! Em pensava que viuria dalt
d'un arbre.

—Preferiries estar mullant-te dins la capçada
d'un pi? —li va retreure l'Anna.

Vaig deixar-los que discutissin i vaig seguir el
meu corb, que havia alçat el vol cap al passadís.
De l'única porta oberta en sortia una claror.

Una claror i una cançoneta alegre:

—El vent xiuxiueja, canta discret —vaig sentir



taral·lejar—. I jo amb les agulles teixeixo en secret...

De seguida vaig reconèixer la veu del Bubu. Aquella habitació devia ser la seva.

—Doncs no sembla tan preocupat —va comentar l'Anna, acostant-s'hi amb l'Oliver.

Jo vaig treure el cap tot encuriosit. No havia vist mai el dormitori d'un nen elf.

L'habitació estava oculta per alguna cosa que la cobria de banda a banda.

Al començament em va semblar veure un munt d'espaguetis multicolors.

No m'hauria estranyat gens, tenint en compte que a l'avi del Bubu li encanta menjar coses rares. Els seus plats favorits són la sopa saltadora i el puré terratrèmol.

Però em vaig equivocar. Allò només era un garbuix de fils de llana!

Els llargs fils sortien de madeixes amuntegades pels racons. I enmig de tot, assegut a terra, sobresortia el Bubu. Com un naufrag dins un oceà multicolor.

Sort que era un naufrag molt somrient.

—Ai, si ja sou aquí! —va dir, mirant-nos a tots tres—. I heu dut reforços!



—Eh... sí —vaig fer—. Aquest és l'Oliver, un altre dels aprenents del nostre club.

L'Oliver va observar l'elf com si fos un animal exòtic. Em vaig afanyar a intervenir abans que comencés a tocar-li les orelles punxegudes.

—Què és tot aquest embolic, Bubu? —vaig preguntar, mirant al voltant.

—Ah! —va exclamar ell—. És part del nostre nou negoci.



Va ser aleshores que em vaig adonar que a les mans hi tenia dues agulles de fer punt.

Era lògic que sabés teixir. No crec que al seu bosc d'origen hi hagués gaires boutiques.

—Que veneu catifes voladores ara? —va preguntar l'Anna.

—Res de catifes —ens va aclarir el Bubu—. Fabrico munchins!

—Munchins? —vaig repetir—. Però si això és el cognom del teu avi...

I, sincerament, amb un ja en teníem de sobres.

Llavors el Bubu va assenyalar el seu llit. No em va sorprendre que la vànova fos de molsa fresca. El que era sorprenent era el que hi havia al damunt.

Una pila de simpàtics ninots teixits a mà.

Tots eren diferents, però tots tenien orelles

d'elf punxegudes. I tots ens miraven
somrients amb els seus ulls com boles
de jugar a bales.



—Això són els munchins —va aclarir el Bubu—. N’he dit així en honor a l’avi. Però vaig massa a poc a poc. Necessito el vostre ajut per fer-ne més.

—I aquesta era la nostra gran missió? —va rondinar l’Oliver—. Teixir ninots de llana?

—Oh, són molt més que ninots de llana! —va fer el Bubu—. Són gairebé com uns amics.

Incrèdul, l’Oliver es va acostar al llit trepitjant munts de llana. Després, es va acotar encuriolit sobre les joguines.

—Què vols dir amb això que són gairebé com uns ami...? —va dir mentre acostava la mà a un d’ells.

El ninot va ser més ràpid i, amb un salt, es va agafar al braç de l’Oliver. Déu-n’hi-do el bot que vam fer!

—Hola! —va dir la joguina—. Vols ser amic meu?

—Agh! —va fer l'Oliver, espantat—. Que algú s'emporti aquest mico!

Mentre ell intentava treure-se'l del damunt, jo em vaig girar cap al Bubu:

—Ens pots explicar de què va tot això?

